

Τζώτζης Βασίλης

Βρισκόμαστε στον απόηχο της 3^{ης} Συνδιάσκεψης της ANT.AP.ΣΥ.Α.. Η πλούσια συζήτηση, οι τοποθετήσεις των οργανώσεων, καθώς και οι αποφάσεις - ντοκουμέντα αποτελούν **ένα καλό υπόβαθρο**, ώστε με νέες δυνάμεις να αναμετρηθούμε με την πραγματικότητα. Οι εξελίξεις πολώνονται γύρω από δύο βασικούς άξονες: το προσφυγικό και την πορεία υλοποίησης του 3^{ου} Μνημονίου - Αξιολόγηση. Στο κείμενο που ακολουθεί γίνεται μια προσπάθεια να απαντηθούν ορισμένα **κρίσιμα ερωτήματα**, ερωτήματα που ακριβώς λόγω της σπουδαιότητάς τους ΔΕΝ χωρούν μισόλογα & υπεκφυγές. Δίχως **καθαρές απαντήσεις**, θα είναι δύσκολο να μπορέσουμε να χαράξουμε μια μάχιμη πολιτική γραμμή, ικανή να μας πάει ένα βήμα μπρος.

Υφίσταται ο Αντικαπιταλιστικός Πόλος (ΑΠ) αυτοτελώς, ανεξάρτητα & αντιπαραθετικά στη μετωπική πολιτική;

Η απάντηση είναι κατηγορηματικά ΟΧΙ! Η αντικαπιταλιστική γραμμή πάλης μπορεί να οριστεί αποκλειστικά μέσα στο μέτωπο των κοινωνικών δυνάμεων, οι οποίες συγκροτούν το νέο ιστορικό μπλοκ. Η εργατική τάξη, φορέας των νέων σχέσεων παραγωγής, φορέας της νέας κοινωνίας, δίνει με την ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ γραμμή πάλης της, ιστορική διέξοδο στον αγώνα όλων των καταπιεζόμενων τάξεων. Σε καμία περίπτωση ΔΕΝ μπορεί να συγκροτήσει νικηφόρο επαναστατικό μέτωπο, με το σύνολο των μικρομεσαίων στρωμάτων σε συμμαχία με την Αστική τάξη.

Ο ΑΠ αφορά ΣΗΜΕΡΑ ένα προωθημένο άθροισμα δυνάμεων, οι οποίες προσεγγίζουν το μεταβατικό πρόγραμμα στο σύνολό του, τοποθετούνται πολύ πιο πέρα από το δοσμένο τρόπο κοινωνικής οργάνωσης. Η ύπαρξη και η ανάπτυξή του, το βάθεμα του προγράμματος, η επαφή με ευρύτερα στρώματα, αποτελούν σημαντικό διακύβευμα. Η ίδια η ANT.AP.ΣΥ.Α. είναι σημαντικότερο βήμα σε αυτή την κατεύθυνση.

Ο πόλος ενοποιεί με σύγχρονο – μοντέρνο τρόπο, ως πολιτικό νεύρο, την πάλη της Εργατικής τάξης, όπως αυτή συγκροτείται τη δεύτερη δεκαετία του 21^ο αιώνα. Μηχανικές μεταφορές περασμένων δεκαετιών π.χ. Λαϊκό ή Ενιαίο Μέτωπο ΔΕΝ μπορούν να ανταποκριθούν στη σημερινή πραγματικότητα. Δεν είναι τόσο η έλλειψη ιστορικών αναλογιών, όσο οι οργανικές αλλαγές στην ίδια την καπιταλιστική παραγωγή και αναπαραγωγή. Πολύ περισσότερο, αφού η ίδια η Καπιταλιστική κρίση δένει σε μια ΝΕΑ διαλεκτική ενότητα, τις δευτερεύουσες πτυχές των αντιθέσεων με τη βασική Κεφαλαίου – Εργασίας.

Ο ΑΠ ΣΕ ΚΑΜΙΑ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ το ΚΟΜΜΑ της ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ, ΔΕΝ είναι ιδεολογικός σχηματισμός ικανός να καθοδηγήσει την ταξική πάλη σε όλα της τα επίπεδα. Η σύγχυση πάνω στο ζήτημα δημιουργεί σοβαρές διαφωνίες και παρεξηγήσεις. Ο ΑΠ είναι μια τάση, μια δυνατότητα ικανή να τραβήξει μπροστά τις εξελίξεις, όταν το λαϊκό ποτάμι φουσκώσει σε μαζική – πολιτική βάση. ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ο ίδιος να προκαλέσει αυτές τις εξελίξεις. ΔΕΝ έχει ιστορική αυτοτέλεια, όσο ισχυρότερος είναι οργανωτικά – πολιτικά – προγραμματικά τόσο καλύτερα. Παράλληλα θα πρέπει η δράση του να διαμορφώνει τις προϋποθέσεις για την ύπαρξη σε κοινωνικό & πολιτικό επίπεδο των υποκειμένων του κοινωνικού μετασχηματισμού.

Υπάρχουν οι δυνατότητες ΣΗΜΕΡΑ για μια τέτοια μετωπική πολιτική σε ανώτερο πολιτικό επίπεδο; Η περίπτωση της ΛΑ.Ε.

Η απάντηση είναι επίσης κατηγορηματική, ΟΧΙ! Το ιστορικά αναγκαίο πρόγραμμα και πρακτική ΣΗΜΕΡΑ είναι υπό διαμόρφωση. Η ξεκάθαρη εναντίωση με την πρόσδεση της χώρας στην Ιμπεριαλιστική Ε.Ε., η πάλη με όλες τις αντιδραστικές πτυχές των πολιτικών της αποτελούν αποφασιστικό ζήτημα. ΕΔΩ ΔΕΝ ΧΩΡΟΥΝ ΜΙΣΟΛΟΓΑ για δημοψηφίσματα κλπ. Τι θα λέγαμε στους αγρότες για την ΚΑΠ και τις επιδοτήσεις, να περιμένουν την έκβαση του δημοψηφίσματος; Έτσι θα γεννήσουμε συνείδηση και πίστη στις δυνάμεις του ίδιου του λαού;

Η σημερινή συγκυρία θέτει και μερικά ακόμη ζητήματα. Είναι αυτά που ,σε γενικές γραμμές, απορρέουν από την ανολοκλήρωτη αποστασιοποίηση από το σχέδιο ΣΥΡΙΖΑ.

- Η εμμονή αποκλειστικά & μόνο, σε μια αριστερή κυβέρνηση με βάση τους αστικούς κοινοβουλευτικούς θεσμούς, ως το μοναδικό όχημα της κοινωνικής πορείας.
- Η απόσταση διακηρύξεων & καθημερινής πρακτικής,
- Ένα προεκλογικό στυλ ακτιβισμού – παρέμβασης «από τα πάνω» για τηλεοπτική κατανάλωση.

- Η καλλιέργεια αυταπατών για προνομιακές συμφωνίες με άλλα ιμπεριαλιστικά κέντρα π.χ. Κίνα – Ρωσία.
- Η παραμονή σε κοινά σχήματα με τις κυβερνητικές δυνάμεις σε συνδικάτα και τοπική διοίκηση.

Μετωπική πολιτική και ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ

Η συζήτηση συνεχίζει να περιστρέφεται γύρω από το ίδιο ζήτημα. **Αν δούμε τη μετωπική πολιτική αποσπασμένη από τη δυναμική της ταξικής πάλης**, τότε ας είμαστε σίγουροι για πορείες δίχως αρχές.

Εξηγούμαι, η καλύτερη περίοδος (χρονικά) για μια ανοιχτή συνεργασία με το μόρφωμα της ΛΑ.Ε. ήταν αυτή του Δημοψηφίσματος και έπειτα. Η απότομη κοινωνική όξυνση, η άνοδος της ταξικής πάλης σε ιδεολογικό επίπεδο απελευθέρωσε δυνάμεις, μετατόπισε ρεύματα και οργανώσεις. Ένα ποικίλο πλέγμα αντικειμενικών κ υποκειμενικών παραμέτρων καθόρισε το εύρος αυτών των μετατοπίσεων. **Σήμερα ΔΕΝ υπάρχει ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΑ το έδαφος για μια ευρύτερη συνεργασία με τη ΛΑ.Ε.**, ότι και αν έγινε το Καλοκαίρι, οποιαδήποτε λάθη και αν πράξαμε από την πλευρά μας. Το πολιτικό προφίλ της ΛΑ.Ε. μοιάζει να παγιώνει χαρακτηριστικά τα οποία ΔΕΝ προωθούν όσα ευρύτερες μάζες προσέγγισαν τις παραγμένες μέρες του Ιούλη του 2015. Ανεξαρτήτως της σημερινής τους τοποθέτησης πάνω σε αυτά.

Είναι αναγκαίες οι κοινές πρωτοβουλίες στο κίνημα και σε επί μέρους μέτωπα; Φυσικά ΝΑΙ είναι η απάντηση! Η κοινή δράση μαζί με τη Συντροφική Κριτική (ΟΧΙ επιθέσεις φιλίας, ΟΧΙ άγωνα πολεμική) μπορούν να αποτελέσουν το έδαφος για τις παραπέρα προοπτικές.

Ποια η σχέση Αντικειμενικού - Υποκειμενικού στην καθημερινή πρακτική;

ΚΚΕ: Το ΚΚΕ με τη δράση του τοποθετείται με ακραία δογματική αναμονή των αντικειμενικών εξελίξεων. Η ,σχετικά, σωστή τοποθέτηση πως οι απαντήσεις στα καυτά κοινωνικά ερωτήματα θα βρουν διέξοδο (καθ' ολοκληρία) στην Εργατική – Λαϊκή Εξουσία, το οδηγεί σε απόσπαση από την πραγματικότητα. Αφού η Λαϊκή εξουσία είναι προϊόν της επαναστατικής κατάστασης (αντικειμενικό γεγονός), τότε στο σήμερα το μοναδικό καθήκον είναι η κομματική επαγρύπνηση κ τσιμεντάρισμα. Αλίμονο όμως, ένας από τους γενικούς αντικειμενικούς παράγοντες είναι και η δράση του υποκειμένου.

ΛΑΕ: Οι δυνάμεις της ΛΑΕ προσεγγίζουν το ζήτημα ως τεχνοκρατικό – οργανωτικό. Η αποσύνδεση της Ταξικής πάλης από την υλοποίηση των προγραμμάτων, η αφήγηση με τη

μορφή τηλεοπτικού ρεπορτάζ των κορυφαίων συγκρούσεων (έξοδος από το ΕΥΡΩ) ως ανώδυνες, η κατηγορηματική αποποίηση έστω και πιθανών στιγμιότυπων όξυνσης (εισβολή στο νομισματοκοπείο), οδηγούν σε ένα ΝΕΟ κυβερνητικό πρόγραμμα αλά ΣΥΡΙΖΑ. Πολύ περισσότερο, η επιτυχής προγραμματική ενοποίηση μοιάζει με υπόθεση ειδικών, ΚΑΙ ΟΧΙ με ΠΟΛΙΤΙΚΗ επιλογή ταξικών συμφερόντων.

ΑΝΤΑΡΣΥΑ: Πολλές φορές ο χώρος μοιάζει να πάσχει από έναν κινηματικό υποκειμενισμό. Είναι η άρνηση της δημιουργικής σύνδεσης των κινηματικών με τα μετωπικά καθήκοντα, των κοινωνικών και πολιτικών παραμέτρων του αγώνα. Η φυγή στους αγώνες και το κίνημα λειτουργεί και ως ανακλαστικό στις συζητήσεις κορυφής, σε ανεπάρκειες και λάθη του σήμερα όσο και του χθες.

Παρόλα αυτά υπάρχει η υλική βάση της προσπάθειας σύνδεσης της πορείας υλοποίησης του μεταβατικού προγράμματος, με την πορεία ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος, την αντεπίθεση και ανατροπή της επίθεσης, την πορεία κλονισμού και σπασμών της αστικής εξουσίας ως την τελική νίκη.

Υπάρχουν θεωρητικά ΚΕΝΑ και ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ; Φυσικά είναι η απάντηση! Η θεωρητική – ιδεολογική επιμονή και μελέτη, μαζί με τις ίδιες τις εξελίξεις μπορούν να μας δώσουν τις απαντήσεις, ώστε να ξεκλειδώσουμε το γρίφο της υλοποίησης της παραπάνω πορείας.

Ταυτίζεται η αντικαπιταλιστική ανατροπή με την Επανάσταση;

Η απάντηση είναι φυσικά ΟΧΙ! Η ανατροπή της επίθεσης ,ως βασικό στοιχείο της άμεσης τακτικής του τώρα, μπορεί και πρέπει να φορτίζεται με το κοινωνικό περιεχόμενο της προοπτικής. Η αστική επίθεση μπορεί να φρενάρει προσωρινά ή να ανατραπεί από αστικά και συντηρητικά σενάρια, π.χ. κρίση στο πολιτικό σκηνικό και παραπέρα συντηρητικοποίηση, ή με ενίσχυση άλλων αστικών σεναρίων τύπου (Brexit).

Η αντικαπιταλιστική ανατροπή πρέπει να θεωρηθεί ως εκείνη η δυνατότητα που ανατρέπει τους συσχετισμούς (μέσα σε μια πορεία) πάνω στο ζήτημα της εξουσίας. Εκείνη η διαδικασία που επανατοποθετεί τους ιδεολογικούς συσχετισμούς και ΟΧΙ ΦΥΣΙΚΑ η ανατροπή ενός νομοσχεδίου, ούτε προφανώς ως το ορόσημο της ανατροπής της σχέσης κυριαρχίας – επιβολής μεταξύ των τάξεων (εξέγερση).

Επιλογικά

Η 3^η Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ μοιάζει να κατοχυρώνει κάτι πολύτιμο! Ένα πολύτιμο ΕΜΕΙΣ, την ίδια την αυταξία της ύπαρξης του μορφώματος. Η κατανόηση του γεγονότος αυτού, μαζί με τις ανοιχτές τοποθετήσεις (ακόμη και λανθασμένες) σε όλα τα κρίσιμα θέματα, σε αντιπαράθεση με τακτικές ισορροπισμού, μπορούν να αποτελέσουν το εργαστήριο των ιδεών για την πιο δίκαιη των υποθέσεων, αυτή της επαναστατικής ανατροπής της σημερινής βαρβαρότητας.

ΠΡΙΝ 26/3/16